

p/ccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

阪急電車

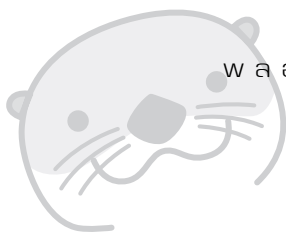
คุณ ผม และผู้คนที่สวนกัน บนรถไฟสายอังคิ๋ว

อารีคาวะ ฮิโระ

เขียน

พลอยทับทิม ทับทิมทอง

แปล

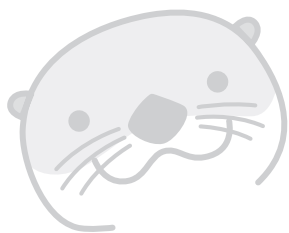
การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“มาซาชิผู้เริ่มทำงานมาได้ห้าปีจะไปห้องสมุดแห่งนั้นประมาณหนึ่งครั้งต่อสองสัปดาห์
เขาชอบอ่านหนังสือเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว บางครั้งเขาไปเพื่อหาข้อมูลสำหรับการทำงาน
และบางครั้งก็ไปเพราะไม่มีที่ไปในวันหยุด”

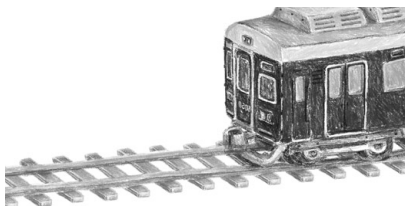
– อารีคาวะ ฮิโระ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

ທດສະວະນ

คำนำสำนักพิมพ์

ชีวิตคนเราก็เหมือนกับการนั่งรถไฟ เราเคลื่อนที่ไปข้างหน้าเสมอ มีผู้คนเข้ามาแล้วจากไปอยู่ตลอดเวลา บางคนขึ้นพร้อมกัน แต่ลงคนละสถานี บางคนขึ้นมาเพียงเพื่อเปลี่ยนขบวนรถไฟ และบางคนก็อาจจะขึ้นมาเพื่อเดินทางแค่ระยะสั้นๆ ก่อนจะจากไปโดยที่เราไม่ทันรู้ตัวด้วยซ้ำ

แต่ไม่ว่าผู้คนเหล่านั้นจะไร้ความหมายไปเสียทั้งหมด เพราะบางคนอาจให้บทเรียนสำคัญ หรือเป็นความทรงจำที่แสนล้ำค่าสำหรับเรา ถึงแม้ว่าคนคนนั้นจะไม่ได้อยู่กับเราไปจนถึงสถานีปลายทางก็ตาม

เหล่าผู้โดยสารที่ขึ้นขบวนรถไฟสายังควในหนังสือเล่มนี้ได้เผชิญกับเรื่องราวมากมายระหว่างโดยสาร และสร้างความทรงจำดีๆ รวมถึงอาจเป็นความทรงจำที่ไม่ค่อยดีนักสำหรับผู้โดยสารคนอื่น ๆ เช่นกัน แต่ไม่ว่าอย่างไร รถไฟก็ยังเคลื่อนขบวนต่อไป จนถึงสถานีปลายทางของแต่ละคน

และตราบนิตินาทีรถไฟยังคงวิ่งอยู่ เรื่องราวบทใหม่ก็จะดำเนินต่อไป อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

p/ccolo

สารบัญ

สถานีท่ากระเชียว	2
สถานีท่ากระเชียวมินามิงุจิ	14
สถานีซาคาเซงาวะ	28
สถานีโอบายาชิ	44
สถานีนิงาวะ	58
สถานีโคโตะเอ็น	70
สถานีมนโตะยาคุจิน	82
สถานีชิโนะมิยะคิตะงุจิ	94

และวิ่งย้อนกลับ

สถานีนินชิโนะมิยะคิตะงุจิ 110

สถานีมณฑะยาคุจิน 128

สถานีโคโทเอ็น 142

สถานีนิงวะระ 156

สถานีโอบายาชิ 170

สถานีซาคาเซงวะระ 184

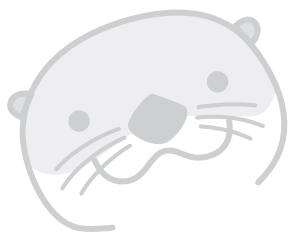
สถานีทาการะซึกะมินามิงุจิ 198

สถานีทาการะซึกะ 212

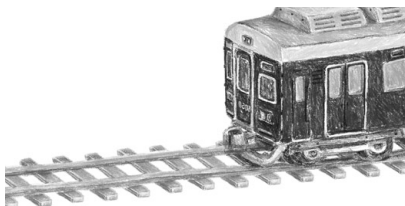
คุยกัณฑ์่ายเล่ม 217

เกี่ยวกับผู้เขียน 219

เกี่ยวกับผู้แปล 220

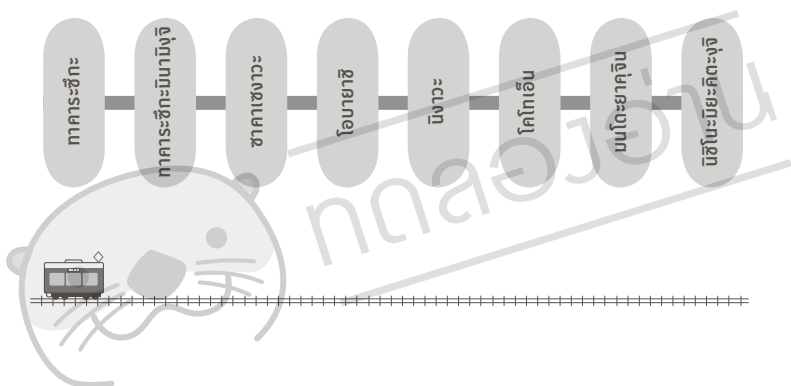
ທດສະວະນ

สถานีท่ากระเช็กะ

I

มุ่งหน้าสู่สถานีนิชิโนะมิยะคิตะงุจิ

คนที่ขึ้นรถไฟเพียงคนเดียวส่วนมากจะทำหน้านิ่งและเหม่อลอย
บางคนอาจทอดสายตามองดูวิวทัศน์ด้านนอก ส่วนบางคนก็มอง
แผ่นป้ายโฆษณาที่แขวนห้อยอยู่ หรือไม่ก็สอดส่ายสายตาไปเรื่อยเปื่อย
เพื่อหลบเลี่ยงการสบตากับคนอื่น ๆ ในรถไฟ หากไม่ได้ทำสิ่งเหล่านี้
คงไม่แคล้วใช้วิธีฆ่าเวลาทั่ว ๆ ไป เช่น อ่านหนังสือ ฟังเพลง หรือ
กดโทรศัพท์มือถือ

ดังนั้น

การที่คนคนหนึ่ง

ไม่ได้ทำเรื่องฆ่าเวลา

แถมยังทำสีหน้าหลากหลายจึงเป็นจุดเด่นอย่างมาก

ผู้หญิงคนที่นั่งข้าง ๆ มาซาชิมาตั้งแต่สถานีทาคาระซึกะในวันนั้น
เป็นคนที่เขารู้จักเพียงฝ่ายเดียว

เมื่อเปลี่ยนจากสายอิม่าซึมาเป็นสายอังคิวทาคาระซึกะแล้วนั่งต่อ
มาอีกหนึ่งสถานีจะเป็นสถานีคิโยชิโคจิน ซึ่งมีห้องสมุดทาคาระซึกะจูโอ
ตั้งอยู่

มาซาชิผู้เริ่มทำงานมาได้ห้าปีจะไปห้องสมุดแห่งนั้นประมาณ
หนึ่งครั้งต่อสองสัปดาห์ เขาชอบอ่านหนังสือเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว บางครั้ง
เขาไปเพื่อหาข้อมูลสำหรับการทำงาน และบางครั้งก็ไปเพราะไม่มีที่ไป

ในวันหยุด เนื่องจากไม่มีนัดเกี่ยวกับเพื่อน อีกทั้งเขายังไม่มีแผนด้วย

การที่ไปบ่อยเช่นนี้ทำให้มาซาชิไม่เพียงคุ้นหน้าเจ้าหน้าที่ห้องสมุดเท่านั้น แต่ยังทำให้เขาจำผู้มาใช้บริการจำนวนหนึ่งได้ด้วย

อย่างเช่น โอโห คุณตาขี้บ่นคนนั้นทำให้เจ้าหน้าที่ลำบากใจอีกแล้ว เป็นต้น

มาซาชิจดจำหญิงสาวผมยาวซึ่งได้รับการบำรุงดูแลอย่างดีคนนี้ได้ก็เพราะว่าเขาเคยพ่ายแพ้ในสงครามแย่งหนังสือครั้งหนึ่ง

ตอนนั้นบังเอิญมีคนนำหนังสือออกใหม่เล่มดังเล่มหนึ่งกลับมาวางคืนที่ชั้นพอดี

นับว่าเป็นความโชคดีเหลือล้นของเขา เพราะหนังสือเล่มนี้เพิ่งจะวางแผงได้เพียงประมาณหนึ่งเดือนเท่านั้น มาซาชิยื่นมือออกไปอย่างไร้ซึ่งความลังเล แต่หนังสือกลับถูกชิงไปต่อหน้าต่อตา

เขาเผลอทำหน้าบึ้งด้วยความรู้สึกพ่ายแพ้และหันขวับไปมองคนที่แย่งหนังสือ จากนั้นก็พบว่าอีกฝ่ายเป็นหญิงสาวที่ตรงสเปกเขาอย่างมาก ผู้ชายนี้ช่างเป็นสิ่งที่ชีวิตที่อ่อนแอจริง ๆ เพราะความรู้สึกอยากบ่นสักคำของเขานั้นได้อันตรธานหายไปเรียบร้อยแล้ว

ดูเหมือนหญิงสาวจะไม่ได้รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองได้แย่งหนังสือมาจากมาซาชิ (สรุปคือสายตาของเธอน่าจะจดจ่ออยู่กับหนังสือเท่านั้น) จากมุมมองของมาซาชิ เธอถอดหนังสือไว้แนบอกด้วยท่าทางมีความสุข เขาตามดูอีกสักพัก แต่หญิงสาวก็ไม่มีทีท่าว่าจะวางหนังสือเลย เขาจึงยอมตัดใจไปหลังจากที่เริ่มสะกดรอยตามเธอได้เพียงไม่กี่นาที

ตอนนั้นหญิงสาวถือกระเป๋าผ้าแคนวาสลายหนูที่มีชื่อเสียงโด่งดังระดับโลก มันดูเด็กไปหน่อยสำหรับเธอ แต่นี่คงจะเป็นกระเป๋าทนทานที่สุดที่เธอมี...หรือพูดง่าย ๆ ก็คือเป็นกระเป๋าที่ใช้งานได้แบบไม่ต้องกลัวพัง หากต้องการยืมหนังสือให้ได้มากที่สุดเท่าที่ทางห้องสมุดอนุญาต

กระเป๋าบอบบางอ่อนแอคงจะพังอย่างรวดเร็ว

หมายความว่าเธอคงมาที่ห้องสมุดแห่งนี้บ่อยมาก

สิ่งที่มาซาชิตาคได้ถูกต้องตรงเผง เขาเองก็มาห้องสมุดค่อนข้างบ่อย จึงได้พบเห็นหญิงสาวผู้นี้อีกหลายครั้ง จุดสังเกตคือลายพิมพ์ภาพหนูตัวยักษ์ที่หัวเราะอ้าปากกว้างบนกระเป๋ และน่าเจ็บใจตรงที่เธอตรงสเปกเขา สายตาเขาจึงมองหาเธอพบอย่างรวดเร็วเสมอ

เนื่องจากเคยพ่ายแพ้มาแล้วครั้งหนึ่ง หญิงสาวจึงเป็นคู่แข่งสำหรับมาซาชิตา พอเห็นเธอ เขาก็จะรีบตรงไปยังชั้นที่น่าสนใจและค้นหาหนังสือดี ๆ ไว้ล่วงหน้าทันที

ที่เป็นแบบนี้เพราะหลังจากติดตามดูหญิงสาวลักพัก เขาก็สรุปได้ว่านักเขียนที่ทั้งสองคนชอบกับรสนิยมของทั้งคู่เหมือนจะคล้ายกัน

กระนั้นหญิงสาวก็เก่งกาจในการขุดค้นหาหนังสือที่มาซาชิตาคิดว่า ‘อืม หนังสือเล่มนั้นดูน่าสนใจจัง’ จึงมีหลายครั้งหลายคราที่เขามองเห็นหนังสือในอ้อมกอดของเธอด้วยสายตาอิจฉา ชายหนุ่มรู้สึกเจ็บใจหากต้องลงมือจัดซื้อหนังสือที่คิดว่าอยากอ่านถ้าเธอคืนมันมา สุดท้ายเขาจึงมักจะลืมเลือนไป

อย่างไรก็ตาม พวกเขาได้พบเจอกันเพียงภายในอาณาเขตห้องสมุดเท่านั้น ที่ผ่านมามีเคยนั่งรถไฟขบวนเดียวกันตอนขากลับเลย

หญิงสาวก้าวเข้ามาในตู้รถไฟหัวขบวนคันเดียวกันซึ่งมุ่งหน้าจากสถานีคิโยชิโคจินไปยังสถานีทาคาระชิกะ วันนี้กระเป๋าหนูหัวเราะสดใสกี้ดูแน่นและบวมเป่งเช่นเคย แต่ตัวมาซาชิตาที่เป็นหนังบวมเป่งเช่นกัน ไม่มีสิทธิ์วิจารณ์เธอในเรื่องนี้

คนที่รู้สึกตัวมีเพียงฝ่ายมาซาชิตาเท่านั้น

มีสามทางเลือกเมื่อรถไฟเดินทางถึงสถานีปลายทางทาคาระชิกะ

ได้แก่ ลงจากรถไฟ เปลี่ยนไปขึ้นรถไฟเจอาร์ หรือเปลี่ยนไปขึ้นรถไฟ
มุ่งหน้าสู่สถานีนิชิโนะมิยะคิตะงุจิ (หรือที่มักเรียกกันว่า นิชิคิตะ)
ซึ่งจุดตั้งต้นอยู่ในอาคารเดียวกัน แต่เป็นอีกเส้นหนึ่งของรางรถไฟรูปร่าง
คล้ายตัวอักษร 人

คงไม่ใช่ชิคิตะหรอกนะ...เขาคิด แต่เมื่อรถไฟเข้ามาภายใน
อาคารของสถานี หญิงสาวก็เริ่มให้ความสนใจกับชานชาลาฝั่งตรงข้าม
พอรถไฟเทียบท่า หญิงสาวก็วิ่งเหยาะๆ ไปยังทางรถไฟที่จอดอยู่
ตรงชานชาลาฝั่งตรงข้ามอย่างที่เราคาดไว้ เนื่องจากในวันหยุดมีการจัด
งานแข่งที่สนามม้าอันชินตรงนั้นว่ะ บางครั้งรางรถไฟที่เรียงตัวกัน
สี่สายจึงจะถูกนำมาใช้ในลักษณะหันหน้าเข้าหากัน โดยรางที่ใช้จะ
เป็นเส้นที่วิ่งระหว่างสถานีอุเมะกับสถานีทาการะซึกะ และสถานี
นิชิโนะมิยะคิตะงุจิกับสถานีทาการะซึกะ ที่สำคัญคือเวลาสำหรับ
เปลี่ยนรถค่อนข้างกระชั้นมาก

นั่งสายเดียวกันเหวอเนี่ย...มาหาซื้อสิ๊กอึดอัดใจจะคนหงุดหงิด
ความอึดอัดใจที่สายตาผลอไล่ตามเธอทำให้เขาตัดสินใจเลือกเข้ารถไฟ
คนละตู้กับที่หญิงสาววิ่งเข้าไป

ตู้รถไฟที่มาซาชิเข้าไปมีคนนั่งอยู่ไม่มากไม่น้อยและมีคนยืน
ประปราย หนังสือที่ยืมมานั้นหนักเอากการ มาซาชิจึงนั่งลงตรงเก้าอี้
ที่ว่างอยู่

ทันใดนั้นประตูซึ่งเชื่อมกับตู้รถไฟที่หญิงสาวก้าวเข้าไปก็เปิดออก
คนที่ปรากฏตัวคือเธอนั่นเอง หญิงสาวเดินทางนี้ด้วยท่าทางเหมือน
กำลังมองหาที่นั่งว่างภายในขบวนรถไฟที่โยกไหวเนื่องจากเพิ่งออกตัว

มีที่นั่งว่างอยู่ทางด้านซ้ายมือติดกับมาซาชิและยังมีถัดจากนั้น
ไปอีกสองสามที่ เธอเลือกนั่งลงข้างๆ มาซาชิเพราะอยู่ใกล้ที่สุดอย่างไม่
ลังเล

ความบังเอิญอันแปลกประหลาดซ้อนทับกันเหมือนเกมเงกา¹
แต่อย่างไรเสียคนที่รู้จักอีกฝ่ายก็มีเพียงแค่มารซาซิท่านั่น

เขาไม่อยากจะครุ่นคิดเรื่องของเธอมากเกินไปจึงรีบหยิบหนังสือ
ที่ยืมมาออกมาเปิดอ่าน

พอมารซาซิเริ่มพลิกหน้าหนังสือ หญิงสาวซึ่งนั่งอยู่ข้างกายก็เริ่ม
ทำตัวแปลก ๆ ทันที เธอถอดกระเป๋าลายหนูชื่อดังก้องโลกหนัก ๆ ไว้
บนตักพลางบิดกายเหลียวหลังไปมองนอกหน้าต่างต่างรถไฟ และเนื่องจาก
เธอหันมาทางมารซาซิ เขาจึงเห็นใบหน้านั้นอย่างชัดเจนโดยไม่ต้อง
ลอบมอง

หญิงสาวยิ้มแ้มด้วยสีหน้าที่ตื่นเต้นขณะก้มมองทิวทัศน์เบื้องล่าง
นั่นทำให้มารซาซิสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นจึงมองตาม รถไฟกำลังแล่น
ข้ามสะพานเหล็กซึ่งพาดผ่านเหนือแม่น้ำมูโกะ

“หืม”

เขาเผลอสั่งเสียงออกมา เพราะตรงเกาะกลางแม่น้ำซึ่งรถไฟ
จวนเจียนจะแล่นผ่านนั้นมีตัวอักษร 生 ขนาดใหญ่กินพื้นที่ซึ่งไม่อาจ
เรียกได้ว่าคับแคบของเกาะกลางแม่น้ำ ตัวอักษรถูกเขียน...ไม่สิ
มันกองอยู่ตรงนั้น หรือสรุปได้ว่ามันสร้างขึ้นมาจากการวางซ้อนหิน
ให้กลายเป็นรูปทรงนั้น

ทั้งความสมดุลและขนาด เรียกได้ว่ามันเป็นผลงานศิลปะที่น่าทึ่ง
มากที่สุดทีเดียว

“สุดยอดเลยใช่ไหมคะ”

กว่าจะรู้ตัวว่าคนที่หญิงสาวพูดด้วยคือเขาเอง รถไฟก็แล่น
ผ่านพ้นสะพานเหล็กเรียบร้อยแล้ว แม้จะเลยมาไกลจนมองเห็นเพียง

¹ เกมที่น่าขันไม่ชัดเจนขนาดปานกลางมาวางเรียงไขว้กันชั้นละสามชั้นจนกลายเป็นตึกสูง ผู้เล่น
จะผลัดกันตั้งขึ้นไม้จนกว่าตึกจะถล่มลงมา

ด้านข้าง ตัวอักษร 生 ก็ยังมีขนาดใหญ่จนเห็นได้ชัดเจน

ระหว่างที่มาชาซียังตอบอะไรไม่ได้ หญิงสาวก็เป็นฝ่ายพูดต่อ

“ผ่านมาประมาณหนึ่งเดือนแล้วละค่ะ ตั้งแต่ฉันสังเกตเห็นมัน
ยอออกไปเลยนะค่ะ”

มาซาซิท้มพำในใจว่า เธอเองก็สูญหายไปเลยที่สังเกตเห็นมัน
ความตาไวจนสังเกตเห็นตัวอักษรที่เขียนขึ้นเล่น ๆ (?) ตรงเกาะกลาง
แม่น้ำซึ่งปกติไม่มีใครคิดจะก้มลงไปมองนั้น คิดแล้วเป็นการกระทำ
ที่ไร้สาระ แต่ก็ถือว่าน่านับถือไม่เบา

“คุณคิดว่าความยอดเยี่ยมของมันคืออะไรคะ”

มาซาซีสับสนที่จู่ ๆ โดนชวนคุย ทว่าก็ตอบไปว่า

“...รูปร่างของมันจะมั่ง เส้นไม่เบี้ยวเลย ความสูงก็เท่ากันหมด
อย่างกับใช้อุปกรณ์ประเภทรดตักดินแน่ะ ถ้าเป็นการสร้างขึ้นมาเล่น ๆ
ก็ต้องเรียกได้ว่าคนทำมีความมานะอดทนมาก”

“ฉันนะ คิดว่าเซนส์ในการเลือกตัวอักษรของผู้สร้างยอดเยี่ยม
มากเลยละค่ะ”

หญิงสาวพูดด้วยท่าทางยินดี

“มันเป็นตัวอักษรที่ประกอบขึ้นจากเส้นตรงเพียงอย่างเดียวเลย
สร้างได้ง่าย แต่กลับสร้างความประทับใจทันทีที่เห็นทั้งที่มีอักษรเพียง
ตัวเดียว สูดยอดไปเลยใช่ไหมคะ ครั้งแรกที่เห็นฉันถึงกับอยากดื่ม
เบียร์สดเลยละ”

“มันอ่านว่า ‘นามะ’ (สด) หรือเปล่านะ ผมนึกว่ามันออกเสียงว่า
‘เซ’ จากคำว่า ‘เซชิ’ (ความเป็นความตาย) เสียอีก”

“อืม มันออกเสียงแบบนั้นก็ได้เหมือนกันสินะคะเนี่ย ไม่รู้ว่า
ผู้สร้างตั้งใจให้อ่านแบบไหนกันแน่”

“ถ้าสงสัยก็ลองสอบถามทางที่ทำการเขตดูไหมละ ไม่แน่ว่า

อาจเป็นการเตรียมการก่อนก่อสร้างริมแม่น้ำหรืออะไรสักอย่างก็ได้
นะครับ”

“อ้อ เรื่องนั้นฉันไม่เอาด้วยละค่ะ”

หญิงสาวปิดปากสนิทพร้อมกับส่ายหน้า

“นี่เป็นการเตรียมการก่อสร้างบ้างละ เป็นการกลั่นแกล้ง เตี้ย
จะรีบจัดการรื้อทิ้งบ้างละ ขึ้นได้คำตอบที่ชวนให้ชวนนึกถึงโลกแห่ง
ความเป็นจริงก็หมดกันสิคะ ถ้าทำได้ฉันอยากให้เป็นการกลั่นแกล้งจัง
มันเป็นการกลั่นแกล้งที่เด่นเตะตาเสียขนาดนี้ แต่กลับเพ่่มากที่ไม่สร้าง
ความเดือดร้อนให้กับใครเลย หายากมากนะคะเนี่ย ฉันคิดว่าไม่ต้อง
เข้าใจความหมายของมันก็ได้ ขอแค่ให้มันอยู่ตรงนั้นตลอดไปก็พอ”

ก็จริงแฮะ...เขาเผ่ลอคิดแบบนั้นเพราะหลงศิลปะการพูดของเธอ
หมดใจ

อาจไม่มีใครสังเกตเห็น แต่อาจมีคนสังเกตเห็นก็เป็นได้ เป็นการ
กลั่นแกล้งที่เพียงสร้างไว้ แต่ไม่อาจรู้ผลลัพธ์ แค่คิดว่าคนที่มีความคิด
สร้างสรรคขนาดนั้นอาศัยอยู่ในเมืองนี้ก็ทำให้รู้สึกสนุกขึ้นมาอย่างบอก
ไม่ถูก

“...ถ้ามันออกเสียงว่า ‘นามะ’ ก็ดีสิ”

คำที่มาจากภาษาพื้นบ้านทำให้หญิงสาวเอียงคอจน

“ถ้าออกเสียงว่า ‘เซ’ จะไม่นึกถึงคำว่า ‘การมีชีวิต’ หรือ ‘ความเป็น
ความตาย’ หรืออะไร ถ้าเป็นแบบนั้นมันคงไม่ใช่การแกล้งกันสนุกๆ
แต่เป็นข้อความบางอย่าง...อาจเป็นคำอธิษฐานก็ได้”

สีหน้าสนุกสนานของหญิงสาวเหี่ยวเฉาลงในพริบตา

แยละสิ...ชายหนุ่มคิดเช่นนั้น ทว่าก็ส่ายไปเสียแล้ว

มาจากไม่ได้ตั้งใจแม้แต่น้อยที่จะทำให้เธอผิดหวังทั้งที่เพิ่งมี
ท่าทางตื่นเต้นยินดีเพราะอุตุสำหรับค้นพบของแปลกๆ เข้า แม้ว่าจะเคย

พ่ายแพ้ในสงครามแย่งหนังสือ เขาก็ไม่เคยคิดแก้แค้นด้วยเรื่องแบบนี้

“นั่น...สินะคะ มันอาจจะไม่ใช่การแก้แค้นที่ไร้ความหมาย และเต็มไปด้วยความสนุกสนาน คนในครอบครัวของผู้สร้างอาจเจ็บป่วย ก็เลยสร้างตัวอักษรนั้นแทนคำอธิษฐานก็ได้”

“มะ...ไม่ใช่แบบนี้หรอกน่า!”

มาซาชิรีบพูดแก้

“ลองคิดให้ดีๆ สิ แถบพื้นที่ที่รถไฟเส้นนี้ตัดผ่านมีวัดและเทพเจ้า อยู่เพียบเลยนะ”

ทางแถบเส้นทาการะซึกะมีถนนสายเก่าที่ถูกเรียกว่าถนนสาย รูดงค์ สามสถานีต่อจากสถานีทาการะซึกะไปมีวัดหรือไม่กี่ศาลเจ้า ตั้งอยู่สถานีละหนึ่งแห่ง อย่างสถานีคิโยชิโคจินซึ่งอยู่ใกล้กับห้องสมุด ทาการะซึกะจูเอเองก็ตั้งอยู่ไม่ห่างจากวัดคิโยชิโคจิน สถานีถัดจากนั้น มีศาลเจ้าเมฟู ซึ่งแม้จะไม่ใช่รู้จักในวงกว้าง แต่ก็ได้รับความเคารพนับถืออย่างเหนียวแน่นจากคนในพื้นที่ ถัดไปอีกหนึ่งสถานีก็มี วัดนากายามะที่ชื่อเสียงโด่งดัง

ยิ่งไปกว่านั้น หากนั่งรถไฟสายอิม่าชิมุงหน้าไปทางนิชิคิตะ ก่อนถึงนิชิคิตะหนึ่งสถานีคือสถานีมนโตะยาคุจิน ซึ่งวัดมนโตะยาคุจิน ได้รับความนิยมนอย่างล้นหลาม

ไม่ว่าจะขอพรเรื่องความสงบสุขภายในครอบครัว โรคภัยไข้เจ็บ การศึกษา หรือแม้แต่คลอดบุตรปลอดภัย ได้หมดทุกอย่าง

“แทนที่จะใช้วิธีอธิษฐานแปลกๆ โดยคิดขึ้นเอง สู้ไปวัดหรือ ศาลเจ้าเพื่อให้อาจารย์เร่งเร็วกว่าตั้งเยอะ! มีที่ให้เลือกเพียบด้วย!”

“จะเป็นแบบนี้จริงหรือคะ”

“อีกอย่าง ถ้าพูดถึงความเป็นไปได้ก็เป็นไปได้ทุกอย่งนั้นละ อาจเป็นคำอธิษฐานที่เกิดจากความนึกสนุก หรือไม่แน่อาจเป็นคำสาป

ก็ได้”

“คำสาป!”

หญิงสาวหุบผู่ขึ้นมาทันที

“คุณจินตนาการเรื่องแบบนี้ออกมาได้ยังไงกันคะเนี่ย!”

“ถ้าสมมติว่ามันออกเสียงว่า ‘เซ’ การเขียนตัวอักษร 生 (ชีวิต) ตรงเกาะกลางแม่น้ำที่แม่น้ำไหลผ่าน มันชวนให้นึกถึงเรื่องสยองขวัญ หรือเรื่องเหนือธรรมชาติคล้ายกับการทิ้งให้ ‘ชีวิต’ ไหลไปกับน้ำเลยว่าเป็นไหม ดูแล้วพวกนักเรียนที่ชอบเรื่องแนวนี้น่าจะลงมือทำซะด้วย”

“โอ้โฮ ฉันนึกไม่ถึงเลยล่ะ”

หญิงสาวกุมศีรษะด้วยท่าทางเจ็บใจ

“ฉันสังเกตเห็นมันตั้งหนึ่งเดือนแล้วแท้ ๆ แต่กลับสันนิษฐานแพ้นคนที่เพิ่งเคยเห็นครั้งแรกเสียนี้”

“...เป็นพวกไม่ชอบแพ้น ผิดคาดแฮะ”

“ฉันมัวแต่มองมูมเดียวว่ามันช่างเป็นการแก่งัดที่น่าสยดสยองเลย ส่วนเรื่องอื่นนอกจากนั้นไม่เคยแม้แต่จะคิด”

แม้ตัวเขาเองจะพ่ายแพ้ในศึกแย่งชิงหนังสือครั้งแรก แต่มาซาซึกิคิดว่าเธอช่างเป็นคนดีจริง ๆ

เมื่อเห็นตัวอักษรที่ไม่รู้ความหมายตรงเกาะกลางแม่น้ำ หญิงสาวกลับตีความอย่างน่าสยดสยองที่สุดและไม่ทำร้ายใครที่สุดออกมาได้ แกมยังถึงกับรู้สึกอยากดื่มเบียร์สดด้วย

เสียงประกาศในรถดังขึ้นว่า “สถานีต่อไป ซาคาเซงาวะ” ดูเหมือนว่าจะเลยสถานีทาการะซึกะมินามิจูจิซึ่งอยู่ระหว่างทางมาแล้วโดยไม่ทันรู้ตัว

“อ๊ะ ฉันลงสถานีนี้ล่ะ” หญิงสาวค้อมศีรษะเล็กน้อย

“ซาคาเซงาวะเหรอ ผมเคยอยากอาศัยที่เมืองนี้ ตอนย้ายบ้าน

ก็มาหาที่อยู่ที่นี่เป็นที่แรก แต่ก็หาสถานที่เหมาะๆ ไม่ได้เลย”

การที่จู่ๆ เขาก็พูดเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกันเลยออกมา อาจเป็นเพราะว่าเขาอยากฟังเสียงของเธอต่ออีกสักนิดก็เป็นได้

“อ้าว ทำไมเป็นแบบนั้นล่ะ ฉันยังหาห้องใกล้ๆ สถานที่นี้ได้ทันทีเลย”

“ซาคาเซงาวะตั้งอยู่ใกล้โรงละครทาเคะระชิเกะโชใหม่ล่ะ แพนๆ ก็เลยอยากอาศัยอยู่ที่นั่นกัน ผมลองให้บริษัทจัดหาห้องเช่าหาให้แล้ว แต่ก็เจอแค่ห้องสำหรับผู้หญิงโดยเฉพาะหรือไม่ก็ห้องสำหรับอยู่เป็นครอบครัว”

“อย่างนี้เอง ที่ว่าการเขตก็ตั้งอยู่ที่นั่นด้วย ความจริงมันสะดวกมากเลยละค่ะ”

รถไฟเริ่มลดความเร็วลง หญิงสาวลุกขึ้นยืน เธอโบกมือพร้อมกับพูดว่า “ไปก่อนนะค่ะ” มาซาชิโบกมือตอบ “วันนี้ผมจะซื้อเบียร์สดกลับไปดื่มที่บ้านด้วย ขอสนับสนุนการสนับสนุนของคุณเต็มที่เลย เพราะมันน่าสนุกที่สุด”

ทันใดนั้นหญิงสาวซึ่งเตรียมจะเดินมุ่งหน้าไปทางประตูก็หันกลับมาด้วยรอยยิ้ม

“เจอกันคราวหน้าเราไปดื่มด้วยกันนะค่ะ ฉันอยากดื่มจากแก้วเหยือกมากกว่ากระป๋องละ”

มาซาชิสับสนลอนลานที่อีกฝ่ายพูดถึงครั้งต่อไป เพราะพวกเขาไม่ได้แลกเปลี่ยนวิธีติดต่อกันและกันเลย

จะว่าไปแล้วสำหรับหญิงสาว มาซาชิเป็นเพียงคนแปลกหน้าซึ่งสนทนากันแบบไม่ได้คิดอะไรมาก เนื่องจากเขาบังเอิญสังเกตเห็นการกลั่นแกล้งที่เธอโปรดปรานเท่านั้น

“คุณไปที่ห้องสมุดทาเคะระชิเกะจูโอบ่อยๆ ใช่มั้ยล่ะค่ะ ไว้เรา

นัดกันตอนเจอกันครั้งหน้าก็ได้”

รถไฟจอดขณะมาหาชิตกตะลึง แล้วหญิงสาวก็ก้าวออกไปจากประตูที่เปิดกว้าง

เธอเดินขึ้นบันไดไปโดยไม่ใช้บันไดเลื่อน บนไหล่สะพายกระเป๋า ลายหนูยิ้มอำปากกว้าง

มาหาชิตกมือปิดปากขณะมองกระเป๋าที่ดูหนัก ๆ ซึ่งขยับไปมา เขาหน้าแดงอย่างผิดวิสัยเมื่อรับรู้ว่าอีกฝ่ายก็สังเกตเห็นตนเช่นกัน

เจอกันครั้งหน้า

วันเสาร์ เวลาไม่ได้กำหนดแน่นอน แต่ปกติจะเป็นช่วงบ่าย

เขานึกว่ามีแต่ตัวเองเท่านั้นที่รู้ว่าจะได้บังเอิญพบกัน

เมื่อไร ที่ไหนกัน

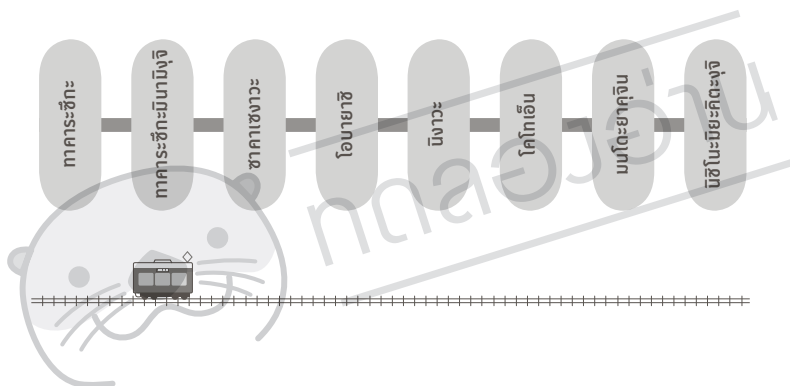
ตั้งแต่ตอนไหนที่กลับกลายเป็นว่ามาหาชิตกเป็นเป้าหมายของเธอ เขาใคร่รู้มากเสียจนอยากจะวิ่งตามออกไป

ถ้าอยากดื่มแบบแก้วเหยือก...ก็ต้องวันนี้เลยสิ!

มาหาชิตกพรวดจากเก้าอี้แล้วกระโจนออกไปยังชานชาลา

หนูยิ้มแฉ่งยังคงเคลื่อนไหวไปไม่ถึงบริเวณกึ่งกลางของบันไดยาวเหยียด มาหาชิตกรีบวิ่งขึ้นบันไดยาวเหยียดนั้นแบบข้ามสองขั้นเพื่อให้ตามทัน

สถานีท่ากระเช็กะมินามิงุจิ

สถานีทาคาระซึกะมินามิจิเป็นสถานีเหงาเศร้าแบบที่ไม่รู้ว่า จะได้รับการพัฒนาฟื้นฟูให้กลับมามีสีสันอีกครั้งเมื่อใด

ไม่ว่าจะสถานีทาคาระซึกะหรือสถานีซาคาเซงวะซึ่งอยู่ถัดจาก สถานีทาคาระซึกะไปสองสถานี หรือต่อให้เทียบกับสถานีอื่นๆ ในสาย เดียวกัน ทุกสถานีต่างก็มีความคับคั่งจอแจและได้รับการพัฒนา ในระดับหนึ่ง ทว่าทาคาระซึกะมินามิจิกลับเหมือนหลุดจากกระแส นั้น และถูกทอดทิ้งให้ยืนเหงาเพียงลำพัง

หลายปีก่อนแม้ร้านรวงจะปิดไปเป็นหย่อม ๆ เพราะไม่มีคนเดิน แต่ก็ยังมีห้างสรรพสินค้าสองชั้นขนาดเล็กตั้งอยู่ ทว่าหลังจากโปรเจกต์ ฟื้นฟูสถานีถูกพับไป ร้านจำนวนน้อยนิดที่เหลืออยู่ก็พากันโยกย้าย หายไปหมด

จุดขายเพียงหนึ่งเดียวที่มีคงจะเป็นโรงแรมทาคาระซึกะ โรงแรม ที่หรูและสำคัญเป็นพิเศษสำหรับแฟนของทาคาระซึกะ ซึ่งว่ากันว่า มี โอกาสสูงที่จะโชคดีได้พบเห็นนักแสดงนำชื่อดังของทาคาระซึกะ

รถไฟมุ่งหน้าสู่ชินจิกุเข้ามাজอดเทียบท่า จากนั้นโชโกะซึ่งสวม รองเท้าส้นสูงก็เดินเสียงดังราวกับส่งเสียงคำรามเข้าไปภายในตัวรถ ภายในนั้นคนไม่หนาแน่น แต่ที่นั่งเต็มเกือบหมด โชโกะผู้สวมเดรส สีขาวเลือกไปยืนใกล้กับประตู เพราะถ้าขึ้นหย่อนกายนั่งลงตรงที่ว่าง กระโปรงของเดรสราคาไม่ย่อมเยาตัวนี้คงจะยับแน่

หญิงสาวทิ้งถุงที่มองอย่างไรก็รู้ว่าเป็นของชำร่วยติดสัญลักษณ์
โรงแรมทาเคระซึกะลงพื้นข้างเท้าอย่างไม่แยแส เธอไม่สนใจว่า
ของข้างในแตกได้หรือไม่ เพราะถ้ามันเป็นงานเลี้ยงที่เธออยากจะแบก
ของชำร่วยกลับบ้านด้วยความยินดี เธอก็คงไม่สวมเดรสสีขาวหมดจด
แบบนี้ไปร่วมงาน

โซโกะไม่มีวันลืมสีหน้าเจ้าสาวเมื่อได้เห็นเดรสสีขาวซึ่งดูราวกับ
เป็นชุดเจ้าสาว และตั้งใจว่าจะเก็บรักษาภาพนั้นไว้อย่างดีในอัลบั้ม
ของหัวใจ

สีขาวเป็นสีของเจ้าสาว เพราะฉะนั้นผู้ร่วมงานห้ามสวมเดรส
สีขาวเด็ดขาด มันคือกฎการแต่งตัวขั้นพื้นฐานของพื้นฐานที่สุดในการ
ไปร่วมงานแต่งงาน แต่โซโกะถึงขั้นตั้งใจเลือกเครื่องประดับผมที่ทำมา
สำหรับงานเลี้ยงสังสรรค์ให้เป็นสีขาวสะอาดหมดจดด้วย จึงถูกรอขวาง
มองด้วยสายตาเย็นชาตั้งแต่ตอนเขียนสมุดลงนามผู้มาร่วมงาน

สวมชุดขาวจนถูกมองด้วยสายตาเย็นชา ฟังแล้วก็ดูเท่ใช้ได้
โซโกะนึกถึงสายตาที่มึนแวมมากมายเหล่านั้นพร้อมกับยกมูมปากขึ้น
แย้มยิ้ม

ไม่นึกเลยว่าจะโดนแทงข้างหลังแบบนี้

นี่เป็นปีที่ห้านับตั้งแต่เข้ามาทำงานในบริษัทเดียวกัน เธอคบหา
เป็นแฟนกับฝ่ายเจ้าบ่าวหลังจากเริ่มทำงานได้ครึ่งปี ทั้งสองเป็นคู่รัก
ในที่ทำงานซึ่งทุกคนรับรู้ เมื่อคบกันได้สามปีทุกคนในบริษัทต่างก็คิดว่า
เจ้าบ่าวกับโซโกะจะแต่งงานกัน

เธอกับเจ้าบ่าวเป็นเพื่อนร่วมรุ่นที่เข้ามาทำงานพร้อมกัน แน่แน่นอน
ว่านั่นเป็นอดีตไปแล้ว โซโกะเองก็ไม่รู้เลยว่ามันกลายเป็นอดีตไป

ตั้งแต่เมื่อไร

โซโกะเป็นคนเครื่องหน้าคมชัด แถมยังเป็นคนกระฉับกระเฉง ขณะที่ฝ่ายเจ้าสาวเป็นผู้หญิงปกติทั่วไปซึ่งกลายมาเป็นสาวออฟฟิศแบบที่มีอยู่ดาษดื่น

ตอนอบรมช่วงฝึกงานพวกเธอถูกจัดให้อยู่กลุ่มเดียวกันและอีกฝ่ายก็เข้ามาเกาะติด โซโกะเข้ากับคนอื่นง่ายจึงสร้างเพื่อนและเส้นสายในบริษัทได้มากมาย ส่วนเจ้าสาวเป็นผู้หญิงประเภทที่เพียงยืนนิ่งเงียบอยู่ในกลุ่มของโซโกะ

เคยมีคนถามเธอตรงๆ ตอนที่เจ้าสาวไม่อยู่ด้วยว่า “ทำไมถึงเป็นเพื่อนกับหล่อนได้ พวกเธอคนละสไตล์กันเลยไม่ใช่หรือ”

โซโกะเองก็ไมรู้เหมือนกันว่าอะไรเป็นสาเหตุ เมื่อคราวอบรมช่วงฝึกงาน ฝ่ายเจ้าสาวซึ่งเป็นคนเงียบๆ เรียบร้อยเข้ามาฟังพา รู้สึกตัวอีกทีอีกฝ่ายก็สอดแทรกตัวเข้ามาใกล้ชิดมากแล้ว แต่หล่อนไม่ใช่คนที่อยู่ด้วยแล้วทำให้รำคาญใจ แม้งานจะไม่ว่องไว แต่ก็ไม่ใช่ตัวถ่วงเลยคบหาเป็นเพื่อนกันมาเรื่อยๆ แบบไม่คิดอะไร ฝ่ายโซโกะไม่เคยสังเกต ทว่าข้างกายเธอจะมีเจ้าสาวเกาะติดอยู่เสมอไม่ห่าง

ตอนที่เริ่มต้นเป็นแฟนกับฝ่ายเจ้าสาว หล่อนคงได้ยินมาจากใครสักคนจึงถามว่า “เป็นแฟนกับคุณ OO แล้วหรือ”

โซโกะตอบว่า “ก็ประมาณนั้น” เพราะไม่ใช่คนชอบปาวประกาศเรื่องส่วนตัวให้ใครรู้เท่าไรนัก

“ทำไมถึงไม่บอกกันบ้างล่ะ”

เธอโดนตำหนิเล็กน้อยเช่นนั้น

“เราเป็นเพื่อนกันไม่ใช่หรือ”

วินาทีที่ได้ยินเหตุผล แวบหนึ่ง...เพียงแวบเดียวจริง ๆ ที่โซโกะคิดว่ายายนี่น่ารำคาญชะมัด

มาคิดดูแล้ว ตอนนั้นโซโกะอาจจะควรแยกตัวออกห่างจากหล่อน แต่เธอก็เลือกทางออกที่ฉลาดกว่าว่าไม่ควรสร้างความรำคาญในที่ทำงาน

ถ้าเลิกคบซะตั้งแต่ตอนนั้นละก็...การครุ่นคิดถึงสิ่งที่ไม่อาจย้อนกลับไปแก้ไขนั้นเสียเวลาเปล่า โซโกะจึงเลือกที่จะไม่คิด

*

“คำสาป!”

เสียงตกใจของผู้หญิงดังขึ้นจากที่นั่งใกล้ๆ โทนเสียงกับคำพูดซึ่งฟังดูเคลือบแฝงความอันตรายทำให้โซโกะหันไปมองและพบว่าเป็นชายหญิงคู่หนึ่งที่นั่งอยู่ใกล้ๆ นั้น ทั้งสองแต่งชุดไปรเวต แต่ก็ดูออกว่าเรียนจบและทำงานแล้ว จุดเด่นของพวกเขาคือตรงกระเป๋าบวมเป่ง ผิดปกติ

“คุณจินตนาการเรื่องแบบนี้ออกมาได้ยังไงกันคะเนี่ย!”

“ก็ถ้าสมมติว่ามันออกเสียงว่า ‘เซ’...”

ฝ่ายหญิงมีท่าทางสนใจสนทนามาก ส่วนแฟนหนุ่มดูเหมือนจะเกรงใจสายตาคนรอบข้างมากกว่า จึงพยายามพูดเสียงเบาเพื่อให้เธอสงบจิตสงบใจลง ใช้ได้ทีเดียว จากจุดที่โซโกะอยู่ไม่ได้ยินเสียงสนทนาของพวกเขาแล้ว

คำสาปหรือ

โซโกะหลุดคำออกมา

พวกเขาก็คงไม่ต่างจากการร้ายคำสาปใส่กัน

และใคร่สืงว่าตัวนี้คือชุดที่เธอสวมใส่เพื่อให้คำสาปบรรลุผล

*

หลังจากคบหากันได้ล่วงเข้าสู่ปีที่ห้า พวกเธอก็เริ่มพูดคุยเรื่องการแต่งงานกันมากขึ้น ต่างคนต่างตกอยู่ในภาวะซึมเศร้าจากการเตรียมงานแต่งงาน เริ่มมีปากเสียงและความคิดสวนทางกันบ่อยครั้ง

เพื่อนที่แต่งงานแล้วบอกว่ามันเป็นเพียงสิ่งที่ผ่านเข้ามาแล้วก็จะผ่านไป อดทนให้ผ่านพ้นงานแต่งงานได้ก็พอ

ทั้งนี้ก็ต้องไม่มีมือที่สามเข้ามาแทรกกลางในช่วงภาวะซึมเศร้านี้ด้วย

เขาไม่ใช่คนโกหกเก่ง โทโกะพอจะได้วางๆ ว่าแฟนนอกใจ แต่เพราะมันเป็นช่วงที่ทั้งสองต่างก็มีสภาพจิตใจอ่อนไหว จึงถึงขั้นทำให้เธอคิดว่าไม่ว่าเขาจะสารภาพหรือปกปิดก็จะยกโทษให้

แต่โทโกะก็ต้องตกตะลึง เมื่อเห็นผู้หญิงเจียบๆ เรียกขานคนนั้นนั่งอยู่ข้างเขาในร้านซึ่งถูกเรียกไปพบ

...ยายนี่เองหรือ

“เราเลิกกันเถอะ”

โทโกะไม่เข้าใจแม้แต่น้อยว่าทำไมถึงเป็นตอนที่ถูกพูดด้วยประโยคนี้

“นี่มันอะไรกัน”

เธอเลือกถามฝ่ายหญิง ไม่ใช่เขา ทว่าหล่อนกลับเบียดกายเข้าหาเขาด้วยท่าทางหวาดกลัว

แฟนของโทโกะไม่พูดอะไร และทำเพียงยืนสุมดสีชมพูออกมาวางลงบนโต๊ะ บนนั้นเขียนชื่อของหล่อน...มันคือสมุดบันทึกสุขภาพแม่และเด็ก

โทโกะตกใจจนพูดไม่ออกไปชั่วขณะ

“...นาย...นอกใจระหว่างเราเตรียมตัวจัดพิธีแต่งงาน...แถมยังเอากันแบบไม่ป้องกันนั่นหรือ!”

เธอพ้นคำขัณฑ์ต่ำออกไปเพราะไม่มีสติพอจะเลือกคำพูดอีกต่อไปแล้ว ตอนนั้นเองฝ่ายหญิงก็แทรกเข้ามาด้วยน้ำตานองหน้า

“ขอโทษนะ ฉันผิดเอง ฉันเป็นคนบอกว่าไม่ต้องป้องกันก็ได้ ถ้าท้องฉันจะเอาเด็กออก ไม่ไปรบกวนเขาแน่นอน”

แล้ว...ไฉนนี่ก็เชื่ออย่างนั้นหรือ

โซโกะหมดอารมณ์ในพริบตา ไม่อยากเชื่อว่าผู้ชายที่คบหาจนถึงขั้นคิดจะแต่งงานด้วยช่างโง่เขลาเบาปัญญาถึงปานนี้

“นายก็เลยระริกระรี้ตอบรับคำเชิญชวนนั้นสิ ถึงท้องเดียวยายนี้ ก็ทำแท้งให้ รู้ตัวบ้างไหมว่าทำเรื่องชั่วแค่ไหนลงไป”

อยากจะแทรกแผ่นดินหนี รับรู้ได้ชัดเจนว่าลูกค้ารอบข้างแอบฟังอยู่ สมเพชตัวเองชะมัดที่ต้องถูกเหมารวมว่าเป็นพวกเดียวกับไอ้อนาชยะแขงสองคนนี่

“แล้วเธอละ จะเอาอย่างไร”

โซโกะพยักพยิดไปทางฝ่ายหญิง หล่อนพูดต่อในสภาพที่ยังคงแสสร้งปีบน้ำตา ซึ่งผู้หญิงทั้งสองฝ่ายต่างดูกันออก

“พอตั้งท้องแล้วจริง ๆ ฉันก็...ฉัน...แอบชอบคุณ 〇〇 ตั้งแต่เข้าทำงานที่บริษัทแล้ว เขาไม่ต้องรับว่าเป็นพ่อเด็กก็ได้ ถึงต้องเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยวก็อยากจะคลอดและเลี้ยงดูเด็กคนนี่”

ต่อแหละ ถ้าตั้งใจมั่นขนาดนั้นคงหายหัวไปแบบไม่บอกกล่าวแล้ว หล่อนคงมองออกว่าอีกฝ่ายจะใจอ่อนเลยพูดประโยคนี้กับเขา

โซโกะไม่รู้เลยว่าควรดีใจหรือเศร้าที่เขาเป็นคนใจอ่อน

“เธอเป็นคนเข้มแข็ง มีชีวิตได้โดยไม่ต้องพึ่งพาใคร”

อย่าพูดประโยคที่เหมือนเนื้อเพลงง่อย ๆ ใส่ฉันแบบนี้ ถ้าอยู่คนเดียวได้ ฉันจะคบกับนายมาตั้งห้าปีเพื่ออะไร ทำไมฉันต้องพยายามแทบตายเพื่อปรับตัวเข้าหานายจนกระทั่งตัวเองตกอยู่ในภาวะซึมเศร้า

แบบนี้ด้วย

“ส่วนหล่อนกำลังท้องกำลังได้ แถมยังนิสัยเรียบร้อยเป็นแม่ศรีเรือน...ในเมื่อรู้เสียแล้วว่าหล่อนกำลังอุ้มท้องลูกของฉันอยู่ ฉันคงตีหน้าซื้อแต่งงานไปมีความสุขกับเธอไม่ได้หรอก”

แกโดนหลอก โอ้โง่เอ๊ย นังคนที่ประกาศตัวว่าเป็นเพื่อน แต่กลับทอดกายแย่งผู้ชายของเพื่อนเนี่ยนะเรียบร้อยเป็นแม่ศรีเรือน

“อีกอย่างเธอไม่เห็นร้องไห้เลย เรื่องใหญ่ขนาดนี้แท้ๆ ดูหล่อนสิ หล่อนร้องไห้ตั้งมากมาย ส่วนเธอเอาแต่โกรธและตำหนิ ถ้าเธอทำตัวให้มันน่ารักกว่านี้...”

“ขอเตือนว่าอย่าพูดจนจบเลยดีกว่า มันจะยิ่งทำให้นายดูแย่ แถมยังไม่ส่งผลดีต่อหล่อนด้วย”

คำเตือนของโซโกะคงทำให้เขาสำนึกได้จึงหุบปาก

ถ้าเธอทำตัวให้มันน่ารักกว่านี้ ฉันคงเลือกเธอและบอกหล่อนให้ไปทำแท้งแบบไม่ลังเลแล้ว

พอทันที

“ถ้ายอมรับเงื่อนไขข้อหนึ่งฉันจะยอมเลิกให้ แต่ถ้าไม่ยอมรับเงื่อนไข ฉันจะฟ้องขอหาผิดสัญญาหมั้น”

เนื่องจากคบกันถึงห้าปีและเตรียมงานแต่งงานมานานหลายเดือน โซโกะจึงรู้ปริมาณเงินในกระเป๋าของเขาดี นอกจากจะท้องก่อนแต่ง ถ้ายังต้องสู้กันในศาลคดีผิดสัญญาหมั้นอีก เขาไม่มีทางจ่ายค่าทำขวัญได้แน่นอน

ทั้งสองกลืนน้ำลายรอฟังคำประกาศของโซโกะ

“วันแต่งงานต้องเชิญฉันไปร่วมพิธี”

หล่อนเป็นคนเพื่อฝัน ไม่ว่าจะในรูปแบบไหนก็ต้องจัดพิธีแต่งงานอย่างแน่นอน

เป็นครั้งแรกที่หล่อนทำสีหน้าเหมือนกำลังร้องให้ออกมาจริง ๆ จนกระทั่งดูออกชัดเจนว่าที่ผ่านมาเป็นเพียงน้ำตาแห่งความเสแสร้งเท่านั้น

เมื่อเขากับหล่อนไปแจ้งกับแผนกและฝ่ายต่างๆว่าจะแต่งงานกัน เหล่าหัวหน้าต่างก็พากันทำสีหน้าฉงนฉงาย...ที่โซโกะรู้เพราะว่าเส้นสายของเธอจากทุกแผนกและฝ่ายมารายงานให้ฟัง เรื่องที่หล่อนทอดสะพานจนต้องโตทำให้เขาถึงโซโกะก็กระจายไปทั่วทั้งบริษัทเพราะเส้นสายนี้ด้วยเช่นนั้น

โซโกะแค่ทำหน้าเข้มแข็งแม้ในใจจะโคกเคี้ยวและก้มหน้าก้มตาทำงานของตัวเองไป เท่านั้นภาวะของพวกเขาก็มีแต่จะลดลงแบบงูไม่กลับ เพราะผลงานของโซโกะได้รับการยอมรับอย่างดีมาตลอด และเป็นที่ไว้วางใจของเหล่าหัวหน้า

ฝ่ายหญิงตีหน้าซื้อทำตัวเป็นหาฉลามโดยพลการ เพราะถ้าอยู่กับโซโกะจะได้รับโอกาสดี ๆ แต่สุดท้ายกลับแย่งผู้ชายของเพื่อนที่จวนเจียนจะแต่งงานกัน ส่วนฝ่ายชายก็โง่งมโง่เขลา

พวกเขายังหวังเลยว่าจะได้มีความสุข

ดูเหมือนสองคนนั้นกลบเกลื่อนว่าจะจัดแค่พิธีเล็ก ๆ กันในครอบครัว แกมยังโดนหัวหน้าเหน็บแนมอย่างไม่ปิดบังอีกด้วยว่า “อุตสำหรับวันรอนจะได้ไปร่วมงานแต่งงานของนาย แต่ในเมื่อเจ้าสาวเปลี่ยนตัวก็...นะ”

และในที่สุดก็ถึงวันนี้

โซโกะได้รับเชิญในฐานะเพื่อนของเจ้าสาวเพื่อร่วมงานแต่งงานเล็ก ๆ ที่มีผู้ร่วมงานเพียงครอบครัวกับเพื่อนสนิท

เดรสสีขาวที่อาจเรียกได้ว่าเป็นชุดแต่งงานหน้าตาเรียบง่าย
มันโดดเด่นเตะตาในความหมายไม่ดีนักตั้งแต่ตอนเธออยู่ที่โต๊ะ
ประชาสัมพันธ์ นอกจากนั้นงานนี้ยังไม่มีคนรู้จักของโซโกะได้รับเชิญ
มาร่วมงานเลยแม้แต่คนเดียว

เป็นพิธีแต่งงานซึ่งได้รับความกระตือรือร้น แน่นอนว่าเจ้าบ่าวกับ
โซโกะมีเพื่อนกลุ่มเดียวกัน ทว่าเจ้าบ่าวจะคิดถึงการวางตัวในอนาคต
จึงเชิญเพียงคนที่ตัวเองไม่ได้สนิทสนมมากนักกับคนที่โซโกะไม่รู้จัก
หน้าค่าตามาร่วมงาน คนถูกเชิญก็ช่างน่าสงสาร เพราะต้องใส่ของ
รวมทั้งยังต้องเจอเรื่องอื่นๆ อีก

ส่วนเพื่อนของฝ่ายเจ้าสาวก็ดูจะไม่ได้สนิทสนมกับเจ้าสาว
เท่าไรนัก ตอนอยู่บริษัทหล่อนแฝงตัวเข้ามาอยู่ในกลุ่มในฐานะหาปลา
ที่คอยเกาะโซโกะ แสดงว่าสมัยเรียนหล่อนก็คงทำตัวแบบเดียวกัน

“ชุดคุณสวยจังเลยคะ”

โซโกะยิ้มหวานเมื่อถูกถามด้วยความอยากรู้อยากเห็นแบบไม่
ปิดบัง

“ในฐานะอดีตคู่หมั้นที่ถูกแย่งไปที่สามมี แถมคนแย่งยังปล่อย
ให้ท้องโต เอาคืนนิดๆ หน่อยๆ แค่นี้คงไม่เป็นไรมังคะ”

บรรดาผู้หญิงตรงโต๊ะนั้นส่งเสียงกรีดกราดอย่างออกรส บางที
พวกเธอคงไม่นับเจ้าสาวเป็นเพื่อน

โซโกะไม่เคยรู้สึกยินดีที่เกิดมาหน้าตาค่อนข้างสะสวยเท่าวันนี
มาก่อน และแล้วก็ถึงเวลาที่เจ้าบ่าวเจ้าสาวจะเดินไปยังโต๊ะของแขก
ผู้ร่วมงาน

แม้จะได้ฝีมือของช่างแต่งหน้ามืออาชีพเข้าช่วย โซโกะก็ยังดู
สวยสะพรั่งกว่าเจ้าสาว ยิ่งเธอสวมเดรสสีขาวดีไซน์เนียบ เจ้าสาว

ก็ยังสู้ไม่ได้

แก้มเจ้าสาวเกร็งกระตุกรุนแรง หล่อนหันขวับไปข้างหลังด้วยหน้าตาอึ้งทึ่งเพื่อตรวจสอบสายตาของเจ้าบ่าวในตอนนั้น โชโกะรู้ดีเป็นอย่างดี

วินาทีนั้น...เจ้าบ่าวจับจ้องมายังโชโกะจริง เขามองผู้หญิงที่ควรจะได้มาเป็นของตัวเองหากไม่ตกหลุมพรางของเจ้าสาวในวันนี้

“มีความสุขมาก ๆ นะคะ”

โชโกะค้อมศีรษะ หลังจากนั้นสาว ๆ ที่นั่งโต๊ะเดียวกันก็พากันพูดด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์ว่า “ยินดีด้วย!” อย่างแฝงนัย

และตอนที่ช่างภาพกำลังจะถ่ายรูปเจ้าบ่าวเจ้าสาวกับแขกรับเชิญนั่นเอง เสียงเจิบขาดของเจ้าสาวก็ดังขึ้น

“ฉันไม่ต้องการรูปของโต๊ะนี้! ไม่ต้องถ่ายค่ะ!”

อะไรเนี่ย นิสัยแย่งชิง พวกเราทำอะไรผิด จู๊ ๆ โดนเรียกมาก็อุตส่าห์มาให้แล้วแท้ ๆ

ตำแหน่งคนจิกกัดเจ้าสาวนั้น สาว ๆ ของโต๊ะเดียวกันช่วยรับหน้าที่ทำให้แทนแล้ว ไม่รู้ว่่านิสัยไม่ค่อยดีเป็นทุนเดิมหรือเพราะเดาออกว่าโชโกะเจออะไรมาจึงยื่นมือเข้าช่วยกันแน่ แต่สำหรับโชโกะเรื่องนั้นไม่ได้สลักสำคัญแต่อย่างใด

เพราะโชโกะก้าวออกจากบ้านโดยตัดสินใจเอาไว้อย่างแน่นอน เธอจะทำตัวเป็นผู้หญิงนิสัยแย่งกับสองคนนี้ให้ถึงที่สุด

พิธีกรเริ่มต้นเล่าต้นสายปลายเหตุว่าเนื่องจากแม่ของเจ้าสาวจัดพิธีแต่งงานที่โรงแรมแห่งนี้ เจ้าสาวจึงปรารถนาอยากจะทำงานในสถานที่เดียวกัน โชโกะคิดว่าใครจะไปซ้ำกับเรื่องสวดยแต่เปลี่ยนจากความวุ่นวายเมื่อครู้อย่างทำให้เธอรู้สึกสะใจอย่างบอกไม่ถูก

ตอนที่ไฟมืดสลัวเพราะเปิดสไลด์โชว์นั่นเอง ฝ่ายจัดงานของทาง

โรงแรมก็แฝงตัวกับความมืดเข้ามาใกล้โซโกะแล้วพูดว่า “ต้องขอโทษด้วยนะคะ” ก่อนจะยื่นผ้าคลุมไหล่สีดำมาให้

“เจ้าสาวรู้สึกว่าคุณค่อนข้างจะสวยโดดเด่นเกินไปสักหน่อย ก็เลยอยากขอความกรุณาช่วยห่มผ้าคลุมไหล่ผืนนี้นะคะ”

“ได้ค่ะ”

คงถึงเวลาแล้ว...โซโกะลุกขึ้นยืนอย่างไร้สัมเสียง

“ต้องขอโทษด้วยนะคะ สโลตยังไม่จบเลย แต่ฉันคงต้องขอตัวกลับก่อน ช่วยนำทางให้หน่อยได้ไหมคะ”

เจ้าหน้าที่ฝ่ายจัดงานของโรงแรมนี้มีความเป็นมืออาชีพสูงมาก เพราะนำทางโซโกะไปยังทางออกให้ทันทีโดยไม่ถามสักคำ

เมื่อโซโกะก้าวออกจากม่านสีดำก็มีถุงของชำร่วยยื่นมาให้ ตอนแรกเธอจะปฏิเสธ ทว่าเจ้าหน้าที่ฝ่ายจัดงานค้อมศีรษะอย่างนอบน้อม

“หากคุณไม่ได้รับของชำร่วย พวกเราจะถูกตำหนิเอาได้ว่าปฏิบัติงานไม่เรียบร้อย ถ้าอย่างไรรุณาฝันใจรับไว้ด้วยเถอะนะคะ”

ประสบการณ์ที่ผ่านมาคงทำให้เธอพอเดาออกถึงความเป็นมาเป็นไป ในเมื่ออีกฝ่ายถึงกับใช้คำว่า ‘ฝันใจ’ ครั้นจะปฏิเสธอย่างไรมิได้ก็โซที่ โซโกะจึงจำต้องรับไว้แล้วออกจากโรงแรมไป

*

เสียงประกาศบอกชื่อชานาเซงาวะอันเป็นสถานีถัดไปดังขึ้น คู่รักฝ่ายหญิงคนเมื่อครู่ก็ลุกขึ้นจากที่นั่งด้วย

“เจอกันคราวหน้าเราไปดื่มด้วยกันนะคะ ฉันอยากดื่มจากแก้วเหยือกมากกว่ากระป๋องละ”

ฝ่ายชายทำสีหน้างุนงง

“คุณไปที่ห้องสมุดหาสาระที่กะจุกอ่อยๆ ไซ้ใหม่ละคะ ไว้เรานัดกันตอนเจอกันครั้งหน้าก็ได้”

พุดจบหญิงสาวก้าวออกจากรถไฟไปด้วยฝีเท้าเป็นจังหวะ...

เขาลังเลเพียงแวบเดียว ก่อนจะพุ่งตัวออกจากรถไฟ จากนั้นก็วิ่งขึ้นบันไดตามหญิงสาวไป

ดูเหมือนว่าทั้งสองจะไม่ได้เป็นแฟนกัน

“แ่ยจิง...” โซโกะพึมพำเสียงแผ่ว “ได้เห็นของดีเข้าแล้วสิ”

การได้เห็นวินาทีที่ความรักเริ่มต้น...มันช่างเจ็บปวดเหลือเกินสำหรับเธอในตอนนี

หัวใจของโซโกะในตอนนี้อัดแน่นด้วยคำสาปแช่งไม่ให้เจ้าบ่าวเจ้าสาวคู่นั้นมีความสุข ชื่อเสียงของเจ้าบ่าวในบริษัทแย่ลงอย่างมหาศาล แต่เนื่องจากเศรษฐกิจตกต่ำจึงยังหางานใหม่ไม่ได้ ส่วนฝ่ายเจ้าสาวก็ยังออกจากการไม่ได้ทันทีเพราะติดปัญหาเรื่องรายได้ แต่ก็โดนผู้หญิงคนอื่นๆ ชับออกจากกลุ่มเรียบร้อยแล้ว

มีคำกล่าวว่าชาวลิโอเดียวก็น่า แต่ตราบดีที่โซโกะซึ่งโดนพวกนั้นเหยียบย่ำทำร้ายยังคงอยู่ในบริษัท ชาวลิโอจะไม่มีวันหายไป

เธอไม่มีวันลาออกเด็ดขาด เธอจะไม่ยอมลาออกเพื่อให้สองคนนั้นได้อยู่อย่างเบิกบานสำราญใจ เธอรู้ว่าความคิดนี้มันช่างบิดเบี้ยว แต่คำพูดสวยหรูที่ว่าเคียดแค้นไปก็ไม่เกิดผลนั้นไม่ทำให้หัวใจของโซโกะในตอนนีสงบลงได้

สิ่งที่โซโกะรู้มีเพียงลาออกเท่ากับแพ้ อย่างน้อยเธอจะอยู่จนกว่าเจ้าสาวลาออกหรือลาคลอด (แต่ดูแล้วถ้าลาคลอด คนแบบหล่อนคงจะถือโอกาสลาออกไปเลย)

หญิงชรากับเด็กหญิงคนหนึ่งเดินหาที่นั่งว่างๆ มาจากตู้รถไฟติดกัน
ทันใดนั้นเด็กหญิงชี้โซโทะแล้วพูดด้วยน้ำเสียงดีใจว่า “เจ้าสาวละค่ะ”

วินาทีนั้นน้ำตาเอ่อล้นขอบตาอย่างไม่ทันสะกดกั้น

ใช่แล้ว โซโทะอยากเป็นเจ้าสาวและยืนเคียงข้างชายที่คบหากัน
มานานถึงห้าปีคนนั้น ความรักของพวกเขาไม่ได้เกิดขึ้นจากเหตุการณ์
พาไปหรือการประนีประนอม มันเกิดขึ้นเหมือนกับชายที่พุ่งตัวออกจาก
รถไฟเมื่อครู่นี้ และเหมือนกับหญิงสาวที่เขาไล่ตามไป เธอรักเขา
คนที่แม้จะฟังพาไม่ได้ในบางครั้ง แต่ก็อ่อนโยนใจดี แม้ว่าความฟังพา
ไม่ได้จะกลายเป็นข้อเสียช่วงเตรียมพิธีแต่งงาน โซโทะก็ยังเชื่อว่าภาวะ
ซึมเศร้าจะผ่านไป

อย่างน้อยเธอก็ไม่อยากจบความรู้สึกดี ๆ ด้วยความผิดหวังใน
ตัวเขามากมายถึงเพียงนั้น เพราะฝีมือของนังแมวขโมยนั้น

ผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่แค่แย่งเขาไป หลอนยังเหยียบย้ำความรักห้าปี
ของโซโทะกับเขาและเป็นคนจบมันลง

โซโทะถูกเหยียบย้ำจนเหลือทางเลือกเพียงข้อเดียว คือพูดว่า
ผู้ชายแบบนั้นเชิญเอาไปเถอะ

หนูน้อย ฉันไม่ใช่เจ้าสาวหรอก

ฉันแค่สวมชุดสีขาวราวกับเจ้าสาวชุดนี้ร้ายคำสาปแรงกล้า
ให้ชีวิตของสองคนนั้นพังไม่มีขึ้นดีต่างหาก